

Herinneringen aan Zaanweg 24 Wormerveer van Tineke Zwart.

geboren op Zaanweg 24 op 7 augustus 1932

Op 1 oktober 64 heeft ze het huis verlaten en heeft er dus 32 jaar gewoond.

Haar dochter Iris is geboren op Zaanweg 24 op 20 augustus 1963.

De familie verhuisde op 1 oktober 1964 en Iris heeft er dus 13 maanden gewoond.

Wat ik me nog goed herinner is de kelder.

In de oorlog maakte moeder eens andijvie. Ze deed dat in een grote stenen pot, in het zout.

Het werd afgedekt met een plankje en daarop lag een steen. Maar waar ging het fout?

De inhoud ging gisten en het ontplofte op een gegeven moment.

In de vloer van de begane grond was ook een verborgen luik, daar kwam je onder de vloer in een grote ruimte, daar had vader een onderduik ruimte gemaakt met stro op de bodem. Bij razzia's schuilden daar buurmannen en neef Bert. Ze waren onder de veertig en wilden niet naar de Arbeidsinzet naar Duitsland.

In de oorlog zaten er af en toe Duitse soldaten in de school aan de andere kant van de sloot achter het huis.

Een oudere soldaat kwam keurig vragen of hij in de werkplaats af en toe de soldatenlaarzen mocht repareren.

Vader weigerde, waarop de soldaat heel redelijk zei: "doe het nou maar meneer, want anders moeten wij de werkplaats (en misschien bedoelde hij nog meer!) vorderen". Af en toe zat hij dus daar te werken.

In de oorlog was er ook een schippersfamilie, Bonninga, van wie het schip was gevorderd.

Ze kwamen tijdelijk bij ons wonen.

Ze huisden overdag in het tuinhuisje (heel knus) met fornuis en kastjes en een tafel met wat stoelen. Ze gebruikten een slaapkamer op de 1^e verdieping en hadden hun "mooie kamer" in het daarachter gelegen magazijn.

Maar daar zaten ze nooit want het was er donker met maar een dakraampje.

In de Hongerwinter, toen de Bonninga's al weg waren, kwamen er twee alleenstaande tante's met twee dochters van een jaar of 19 tijdelijk bij ons in wonen.

Mijn broer Klaas verhuisde naar de onverwarmde zolder, en ik sliep in de bedstee in het kleine kamertje op de 1^e verdieping met een klein dakraampje.

Voor de "grote" mensen was het niet altijd makkelijk, maar ik vond het bar gezellig.

Tijdens de oorlogsjaren was er weinig onderhoud gedaan aan het huis. De winkel bracht ook bijna niets meer op.

Gelukkig lukte het om het huis tot monument te laten verklaren en kregen we enige subsidie, zodat we wat reparaties en onderhoud konden doen.

Op 25 april 1957 ben ik getrouwd en gingen mijn man, Ton Borger en ik wonen in de grote slaapkamer aan de voorkant, die tot woonkamer werd omgevormd en we betrokken ook een tussenkamer op dezelfde verdieping.

Een grote "Vroling kachel" hield de ijzig koude voorkamer in de strenge winter van '62 - '63 maar net warm.

Dochter Iris is daar geboren in 1963 en in 1964 verhuisden we naar een eengezinswoning.